

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **F. M.**, narozený X
bytem X

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 6. 2018, č. j. PPR-18374-1/ČJ-2018-990440,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018, č. j. PPR-18374-1/ČJ-2018-990440, a rozhodnutí K. ř. p. S. k. ze dne 28. 5. 2018, č. j. KRPS-158826-13/ČJ-2018-0100DP, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč.**
- III. Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí K. ř. p. S. k. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5.

2018, č. j. KRPS-158826-13/ČJ-2018-0100DP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu zrušeno rozhodnutí vydané formou příkazu na místě dne 21. 3. 2018, č. C0986103, série AC/2017 (dále jen „příkaz na místě“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve pozdějších předpisech (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se v nedbalosti dopustil tím, že dne X porušil povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 téhož zákona. Za spáchání tohoto přestupku mu byla uložena pokuta ve výši X Kč.

2. Žalobce předně namítá nedůvodnost napadeného rozhodnutí a zkrácení na svých právech, k němuž mělo dojít vydáním rozhodnutí, aniž by podmínky pro vydání byly vůbec splněny. Žalobce je staven do pozice, kdy je s ním bez jakékoli příčinné souvislosti mezi dopravní nehodou a z. p. D. B. (dále jen „p.“) vedeno přezkumné řízení. Přitom ze záznamu o dopravní nehodě, který byl na místě sepsán, výslovně vyplývá, že při dopravní nehodě došlo pouze ke škodě na majetku, a nikoliv ke z. kohokoliv. Tento záznam sama p. podepsala. Totéž vyplývá i ze záznamu P. ČR.
3. Nesrovnalost týkající se zápisu času v příkazu na místě považuje žalobce za formální vadu, již nelze považovat za pochybnost o správnosti zapsaných údajů ve smyslu § 92 odst. 2 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Nepodstatné odchýlení v časovém údaji není vadou, která by rozhodnutí (příkaz) jakkoliv činila vadným.
4. Vedle toho žalobce považuje napadené rozhodnutí pro jeho obsah za nepřezkoumatelné, když žalovaný uvádí toliko, že byly naplněny podmínky pro postup podle § 97 odst. 3 správního řádu, aniž by bylo zjevné, na základě čeho k tomuto závěru dospěl. S odvolací námitkou žalobce, který postup podle § 97 odst. 3 správního řádu již v odvolání rozporoval, se žalovaný tedy nevypořádal dostatečným způsobem. K tomuto žalobce odkazuje na příslušnou judikaturu správních soudů, která nedostatečné vypořádání odvolacích bodů spojuje s nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh řízení a jednotlivá skutková zjištění a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobu navrhl soudu zamítnout, neboť ji jako takovou považuje za nedůvodnou.
6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uplatněné žalobní body v obměněné podobě zopakoval. Opětovně namítal, že v daném případě nebylo postaveno najisto, že z., které p. uplatnila, vzniklo v důsledku autonehody. Zopakoval též svoji námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Spolu s replikou žádal žalobce o osvobození od soudních poplatků. Soud ho posléze usnesením vyzval, aby ve stanovené lhůtě deseti dnů ode dne doručení usnesení žádost o osvobození doplnil vyplněným formulářem o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Zároveň byl poučen, že pokud žádost ve stanovené lhůtě nedoplní, soud ji dle § 36 odst. 3 s. ř. s. zamítne.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Dne X byla žalobci příkazem na místě č. C0986103 uložena pokuta ve výši X Kč za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu, jehož se v nedbalosti dopustil tím, že porušil povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 téhož zákona, když nedal na dopravními značkami neoznačené k. přednost v jízdě vozidlu přijíždějícímu zprava. Pokutový blok žalobce podepsal.
8. V dodatečně sepsaném úředním záznamu ze dne 27. 4. 2018 je popsán průběh dopravní nehody, k níž došlo dne X v o. B. na k. u. P. S. a B. Žalobce řídil motorové vozidlo tov. zn. F. D., registrační značky X, kterým přijížděl po místní komunikaci u. P. S. směrem ke k., k níž současně

přijížděla u. B. p. vozidlem tov. zn. Š. F., registrační značky X. Žalobce nedal p. přednost v jízdě a v důsledku toho došlo ke vzájemnému střetu vozidel a jejich poškození. Účastníci nehody na místě vyloučili z. v souvislosti s dopravní nehodou. Dechovou zkouškou provedenou na místě hlídkou P. ČR, která na místo nehody přijela kolem X hod, nebyla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi žalobce ani p. Ke z. třetí osoby v souvislosti s nehodou nedošlo. Byla rovněž vyloučena technická závada vozidla jako příčina dopravní nehody. Žalobce na místě souhlasil s tím, že nehodu zavinil a souhlasil s uložením pokuty v příkazním řízení na místě, což stvrdil podpisem příkazového bloku. Na místě byl sepsán záznam o dopravní nehodě, který je součástí správního spisu, a hlídka P. ČR na místě nehody pořídila fotodokumentaci, která je ve spisu založena taktéž.

9. Ve spisu je dále založen úřední záznam o podání vysvětlení p. ze dne X podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o P. Č. r., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). P. popisuje průběh dopravní nehody s tím, že bezprostředně po nehodě žádné z. n. Druhého dne ji však začala silně bolet h. a k. p. Její obvodní lékařka ji proto poslala na p. do h. n., kde p. vyšetření na ch. a n., kde bylo zjištěno p. k. p. a doznívající o. m. Byl jí nasazen l., který nosila po dobu deseti dní, a předepsány léky na bolest. Kvůli z. nechodila po dobu dvou dnů do školy. Kromě výše uvedeného na běžném způsobu života nebyla p. výrazně omezena. Zdravotní záznam ze dne X a lékařské zprávy z n. a. a z ch. a. N. H., vyhotovené téhož dne, jsou rovněž součástí spisu. Součástí správního spisu je dále lékařská zpráva ze dne X, vystavená obvodní lékařkou, a lékařská zpráva ze dne X vystavená lékařkou ch. a. N. H. Obě tyto výsledné zprávy byly vyhotoveny na základě předchozí žádosti o vypracování lékařské zprávy dle § 67 odst. 1 písm. d) zákona o policii.
10. Ve spisu je dále založeno postoupení k přezkumnému řízení správnímu orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2018, č. j. KRPS-158826-6/ČJ-2018-010206, ve kterém je shrnut průběh dopravní nehody, příkazní řízení na místě a dále reprodukována újma, která se u p. dodatečně projevila: utrpěla nehodou poranění k. p., v důsledku čehož byla omezena v běžném způsobu života, když byla omezena na hybnosti k. p. a musela se tedy otáčet celou postavou. V postoupení k přezkumnému řízení je dále shrnut obsah lékařských zpráv, ze kterých plyne, že p. utrpěla při z. d. a b. k. p. s obvyklou dobou léčení 10 – 14 dnů a že byl p. aplikován k. l. na dobu jednoho týdne. P. orgán – d. i. ú. o. B. K. ř. p. S. k. (dále jen „p. o. B.“) proto navrhl správnímu orgánu I. stupně příkaz na místě zrušit.
11. Dne 28. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým ve zkráceném přezkumném řízení zrušil příkaz na místě pro rozpor s právními předpisy dle § 97 odst. 3 správního řádu, konkrétně s ustanovením § 3 správního řádu, neboť p. o. B. dostatečně nezvážil možnost vzniku z. osob, které se po nehodě může projevit s určitým časovým odstupem, a dále s ustanovením § 92 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť popis skutku v příkazovém bloku zapsaný ve tvaru „X v X hod“ neodpovídal skutečnému času vzniku dopravní nehody, která dle záznamu o dopravní nehodě, sepsaném pro pojišťovnu, měla nastat téhož dne již v X hodin.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Nesouhlasil se zrušením příkazu na místě a odmítal jakoukoliv příčinnou souvislost mezi nehodou a z. p. a nesrovnalost v časovém údaji označil za vadu toliko formální, která sama o sobě nemůže jakkoli způsobit vadnost rozhodnutí.
13. Dne 25. 6. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný souhlasil se závěry správního orgánu I. stupně, že příkaz na místě byl vydán v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť p. h. na místě dostatečně nezvážíla možnost vzniku z. o., které se může po takové události projevit i s určitým časovým odstupem. Vznikl tak důvod pro zrušení pravomocného rozhodnutí, které nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, když p. o. B. příkazem na místě rozhodl, aniž by byl stav věci spolehlivě zjištěný.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, neshledal.
16. Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlas vyjádřil *implicitě*. Žalovaný svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání vyjádřil výslovně.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 94 odst. 1 věta první správního řádu platí, že „[v] *přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případech, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy* (zvýraznění provedl soud).“
18. V souladu s § 98 správního řádu může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení tehdy, jestliže je *porušení právního předpisu* zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.
19. Žalobce byl v příkazním řízení na místě dne X uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením povinnosti stanovené v § 22 odst. 2 téhož zákona, když nedal na dopravními značkami neoznačené k. přednost v jízdě vozidlu příjezdějícímu zprava. Vzhledem k tomu, že k přestupkovému jednání došlo dne X, tedy za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, byla žalobci uložena pokuta příkazem na místě podle § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stal pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
20. Příkaz na místě lze podrobit přezkumu v rámci přezkumného řízení. N. s. s. – tehdy ještě ve vztahu k blokovému řízení podle tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích – k tomu uvedl, že „*nevidí žádný důvod, jenž by v obecné rovině vylučoval provedení přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu (včetně případné možnosti zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu) ve vztahu k rozhodnutí vydanému v blokovém řízení.*“ (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 15. 1. 2009, č. j. 5 As 16/2008–68). Možnost vést přezkumné řízení (zkrácené přezkumné řízení) o již pravomocném rozhodnutí vydaném formou příkazu na místě vyplývá podle stávající právní úpravy explicitně z § 101 zákona o odpovědnosti za přestupky.
21. Z prvostupňového rozhodnutí vydaném ve zkráceném přezkumném řízení vyplývá, že důvodem pro zrušení příkazu na místě byl rozpor s ustanoveními § 3 správního řádu a § 92 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky.
22. Podle § 3 správního řádu platí, že „[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

23. Rozpor příkazu na místě s ustanovením § 3 správního řádu, v němž je vyjádřena zásada tzv. materiální pravdy, spatřují správní orgány v tom, že p. o. B. dostatečně nezvažil možnost vzniku z. osob, které se po nehodě může projevit s určitým časovým odstupem. Dle správního orgánu I. stupně p. o. B. „na místě nesplnil svou povinnost ex officio zjistit veškeré podklady co nejúplněji pro své rozhodnutí, tak aby nebyly žádné důvodné pochybnosti o projednávané věci a rozsah provedeného úkonu byl v souladu s právní zásadou legality, kdy celý průběh řízení o přestupku, včetně jeho rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.“
24. Žalobce v žalobě ve vztahu k dodatečně uplatněnému z. p. namítá, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a tedy i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí nebyly splněny, když není postaveno najisto, zda mezi nehodou a tímto z. existuje příčinná souvislost. Soud je však názoru, že se musí vypořádat – namísto námítky o neexistenci příčinné souvislosti – především s otázkou, zda bylo vedení zkráceného přezkumného řízení podle ustanovení § 98 správního řádu vůbec přípustné. Soud si proto položil otázku, zda skutečně správní orgány podrobily pravomocné rozhodnutí p. o. B. přezkumu pro zjevný nesoulad s právními předpisy a zda je závěr – konstatovaný správním orgánem I. stupně a žalovaným a probovaný – o rozporu příkazu na místě s ustanovením § 3 správního řádu, který vedl ke zrušení pravomocného rozhodnutí, přijatelný, byť žalobce konstrukci, že dodatečně uplatněné z. p. mohlo vést správní orgány k závěru o porušení právního předpisu, explicitně nezpochybňuje.
25. Dle § 96 odst. 2 věta první správního řádu pro přezkumné řízení platí, že „[s]oulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.“ P. o. B. však v rámci příkazního řízení nepochybil, když vyhodnotil nedbalostní protiprávní jednání žalobce jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu, neboť ze skutkových okolností nebylo patrné, že v důsledku žalobcem způsobené nehody bylo jinému ublíženo na zdraví. P. o. B. vydal rozhodnutí formou příkazu na místě v souladu s platnými právními předpisy a podle tehdy seznatelných skutkových okolností, tedy podle stavu věci, o kterém v daném čase nepanovaly důvodné pochybnosti. Soud je tak názoru, že odkaz správního orgánu I. stupně a žalovaného na ustanovení § 3 správního řádu není v dané věci příhodný, neboť z. p. představuje skutkovou okolnost, která vyšla najevo teprve dodatečně.
26. Jak vyplývá z § 94 a násl. správního řádu, kritériem přezkoumávání pravomocného rozhodnutí správního orgánu v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009–162). Obecně tak platí, že institut přezkumného řízení není aplikovatelný na skutkové novoty; přezkumné řízení tedy představuje mimořádný procesní prostředek dozorčího práva, který je zaměřen na posouzení souladu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího procesního postupu s právními předpisy, tedy na právní stránku věci, což v podstatě odlišuje přezkumné řízení od obnovy řízení, která se principiálně vztahuje k nápravě skutkových pochybení. Z tohoto hlediska tak soud nemůže přisvědčit žalovanému, že příkaz na místě byl vydán v rozporu se zákonem, neboť skutečnost, že při dopravní nehodě žalobcem zaviněné mělo dojít k u. na z. jiné osobě, vyšla najevo až později, a to, že p. o. B. nepředpokládal, že se z. p. projeví teprve dodatečně, nemůže činit pravomocné rozhodnutí (příkaz na místě) nezákonným.
27. Nicméně zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje speciální právní úpravu přezkumného řízení, která umožňuje na základě nově zjištěných skutečností, tj. i skutkových zjištění, rozhodnutí o přestupku zrušit, a to za podmínky, kdy jsou dány důvody pro rozhodnutí o tomto skutku jako

o trestném činu: „[v]ydou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení.“ V důvodové zprávě se k podmínkám přezkumného řízení podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky uvádí: „Upravuje se postup pro řešení situace, kdy rozhodnutí o přestupku brání vedení trestního stíhání o totožném skutku. Přezkumné řízení podle správního řádu (§ 94 až 99) slouží k přezkumu zákonnosti pravomocných rozhodnutí. Proto se i v tomto případě povede přezkumné řízení, neboť se s ohledem na překážku řízení (jinak by se jednalo o důvod pro odložení věci nebo pro zastavení řízení) jedná o otázku zákonnosti rozhodnutí o přestupku. (...) Správní orgán se zpravidla dozví o důvodu pro zahájení přezkumného řízení z podnětu účastníka řízení nebo z oznámení orgánu činného v trestním řízení.“ Vzhledem ke speciální právní úpravě obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky je tedy třeba konstatovat, že přezkum příkazu na místě je možný nejen s ohledem na soulad procesu vydání příkazu na místě s právními předpisy, ale též s ohledem na nové skutečnosti, které sice spočívají v nových skutkových zjištěních, avšak mají vliv na posouzení skutku jako trestného činu. Rozhodnutí, kterým by byl pachatel uznán vinným ze spáchání přestupku, ačkoli by dané jednání pojmově naplňovalo znaky trestného činu, je třeba považovat v důsledku subsidiarity přestupků ve vztahu k trestným činům za nezákonné.

28. Dané ustanovení § 100 zákona o odpovědnosti však nejenže správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svých rozhodnutích necitovali, ale ani z celého správního spisu žalovaného není jasné, že vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, kterého se žalobce dopustil, jako trestného činu. Z ničeho tedy v dané věci neplyne, že ve věci budou/byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu u. n. z. z n. podle § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). To ostatně nelze usuzovat ani ze samotných lékařských zpráv a z úředního záznamu o podání vysvětlení p. Ta sice u. při z. d. a b. k. p. s obvyklou dobou léčení 10 – 14 dnů (dle výsledné lékařské zprávy) a byl jí aplikován k. l. na dobu jednoho týdne, z výpovědi p. však plyne toliko, že kvůli z. nechodila po dobu dvou dnů do školy, byly jí předepsány léky a nasazen k. l., který nosila po dobu deseti dnů, avšak nebyla omezena v běžném způsobu života, až na to, že se „musela otáčet celá“. S ohledem na judikatura ve věcech trestních soud uvádí, že není seznatelné, že byl skutek trestným činem ani z předmětných lékařských zpráv a z výpovědi p. Při zjišťování, zda v konkrétním případě vznikla p. taková porucha, jež má povahu u. n. z. ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákoníku, se prokazuje taková porucha zdraví p., která mu ztěžuje obvyklý způsob života, znemožňuje či znesnadňuje výkon obvyklé činnosti a není zcela přechodného rázu (srov. např. rozsudek N. s. ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. 5 Tdo 504/2003). V praxi se za takovou dobu považuje zpravidla 7 dnů (srov. Jelínek, J. a kol.: *Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Leges, 2012). Zdejší soud však nechce a ani nemůže suplovat soud trestní, který zpravidla rozhoduje o rozsahu ublížení na zdraví na základě znaleckých posudků, a nepřisluší mu proto ani hodnotit, zda skutečnosti, které ohledně skutku spáchaném v nedbalosti žalobcem vyšly dodatečně najevo, odůvodňují posouzení tohoto skutku jako trestného činu. Výše uvedený exkurs do práva trestního tak představuje pouhé *obiter dictum*. Podstatné je proto v této věci především to, že správní spis neobsahuje jedinou zmínku o tom, že se správní orgány uchýlily k přezkumu pravomocného rozhodnutí kvůli dodatečně najevo vyšlé skutečnosti, na základě níž se mohly důvodně domnívat, že byl předmětný skutek trestným činem.
29. Dále se soud vyjadřuje k údajnému rozporu s ustanovením § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který dle správních orgánů představuje druhou vadu příkazu na místě, a to proto, že popis skutku v příkazovém bloku zapsaný ve tvaru „X v X hod“ neodpovídal skutečnému času vzniku dopravní nehody, která dle záznamu o dopravní nehodě, sepsaném pro pojišťovnu, měla nastat téhož dne již v X hodin.
30. Obecně platí, že výrok rozhodnutí o přestupku musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen

konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. (srov. např. usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73). Výše uvedené požadavky nepochybně platí i pro rozhodnutí vydané formou příkazového bloku, byť jeho obsahovou stránku nelze posuzovat přísně. Podstatné nicméně je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39). Ustanovení § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje taxativní výčet náležitostí příkazového bloku. Dle písmena e) se v příkazovém bloku uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Lze tedy dovodit, že neuvedení času v příkazovém bloku by založilo jeho nezákonnost, již by bylo možné zhojit v přezkumném, potažmo zkráceném přezkumném řízení. V takovém případě by správní orgán, pokud by k tomu měl dostatek podkladů, mohl v přezkumném řízení změnit rozhodnutí o přestupku vydaném v příkazním řízení a doplnit do popisu skutku čas, popř. datum, kdy byl přestupek spáchán. (srov. rozsudek K. s. v Ú. n. L. ze dne 29. 4. 2015, č. j. 15 A 32/2015–55).

31. Dle názoru zdejšího soudu však v nyní projednávané věci nebyl založen důvod k tomu, aby správní orgány pravomocný příkaz na místě pro časovou nesrovnalost v zápisu času v přezkumném řízení měnily, a tím méně aby byl příkaz na místě pro tento důvod zcela rušen. Příslušníku p. o. B. nelze vyčítat, pokud čas, kdy k nehodě došlo, v příkazovém bloku orientačně stanovil na X h, a to patrně po zohlednění času, kdy hlídka na místo nehody přijela (dle úředního záznamu v X h). Nelze sice vylučovat, že skutečný okamžik, kdy k nehodě došlo, nastal o několik minut dříve, či o několik minut později, nicméně takovouto nepřesnost nelze posuzovat s rigidní přísností, je-li s ohledem na okolnosti skutku zjevné, že tento nemůže být zaměněn se skutkem jiným. Nastala-li nehoda ve skutečnosti již v X hod, jak vyplývá ze záznamu o dopravní nehodě a z vysvětlení, jež podala p. dne X, pak je zjevné, že skutek, který měl dle příkazního bloku nastat v X hod a pro který byla žalobci uložena příkazem na místě pokuta, je skutkem týmž, když fotodokumentace nehody, která je součástí spisu, byla dle údajů na fotografiích pořízena v časovém rozmezí X – X hod. Je tedy evidentní, že p. v úředním záznamu podávala vysvětlení vázající se k přestupku obviněného, o kterém bylo rozhodnuto příkazem na místě. Nepřesnost v časovém údaji v řádu několika minut proto nelze dle názoru soudu v takovémto případě považovat za nezákonnost, jež by odůvodňovala změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí.
32. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, jímž byl v přezkumném řízení zrušen příkaz na místě, aniž by k tomuto postupu byla splněna *conditio sine qua non* stanovená v § 98 v návaznosti na § 97 odst. 3 správního řádu, tj. rozpor pravomocného rozhodnutí s právními předpisy. Námitka žalobce o nedůvodnosti napadeného rozhodnutí je tedy důvodná. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí a žalovaný napadené rozhodnutí v rozporu s § 97 odst. 3 správního řádu, dopustily se oba správní orgány nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a byl tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Dle § 78 odst. 3 s. ř. s. „[z]rušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.“ V daném okamžiku soud posuzuje, zda je vytykaná vada či nezákonnost, pro niž správní rozhodnutí žalovaného ruší, napravitelná v rámci řízení o odvolání nebo zda takováto náprava není možná. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci již správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí takovou nezákonností, již není možné v odvolacím řízení zhojit, neboť podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení nebyly dány, soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové.
33. Dalším žalobním bodem žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového, která nebyla odůvodněna zákonem stanoveným způsobem. Žalobce je názoru, že jeho odvolací námitka, že nebyly splněny podmínky pro postup dle § 97 odst. 3 správního řádu, nebyla dostatečně vypořádána.

34. Odvolací námitka však byla vypořádána řádně, když žalovaný uvedl, že rozhodnutí P. o. B. nebylo vydáno na podkladě spolehlivě zjištěného stavu věci, protože nebyla dostatečně zvážena případná možnost z., které se může po nehodě projevit i s určitým časovým odstupem. Žalovaný tedy vypořádal odvolací námitku dostatečným způsobem, byť na pozadí chybného závěru, že dodatečně uplatněné z. p. zatížilo příkaz na místě vadou nezákonnosti. Tato námitka proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení a o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků

35. Vzhledem k tomu, že se správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaný v napadeném rozhodnutí dopustili nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud obě tato rozhodnutí zrušil. Soud zároveň vrátil věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
36. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají toliko v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby. S ohledem na rozsudek N. s. ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015–79, soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž vychází z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly a které soudu prokázal, činí 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci tuto částku jako náhradu nákladů řízení, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
37. Současně soud rozhodl o zamítnutí návrhu žalobce na dodatečné osvobození od soudních poplatků (poplatek zaplatil dne 16. 8. 2018). Důvodem zamítnutí návrhu je skutečnost, že žalobce (jak uvedeno výše), ač vyzván usnesením ze dne 4. 2. 2019, č. j. 44 A 42/2018–29, doručeným mu dne 6. 2. 2019 (v němž byl současně poučen o možnosti zamítnutí žádosti), ve stanovené lhůtě nezaslal soudu vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech (a neučinil tak do dnešního dne), čímž nedoložil své poměry, a soudu tak znemožnil řádné posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků. Soud proto žádost dle § 36 odst. 3 s. ř. s. zamítl, jak uvedeno ve výroku III tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně